

τοὺς ἀδασεῖς τοῦ Ὀμήρου διδασκάλους προϋθέμην νὰ γράψω δράμα φέρον τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ τοῦ Κλεινίου. »

Ἐποία γενναία ἐκδίκησις ἀληθῶς κατὰ τοῦ βλασφημήσαντος εἰς τὴν σκιὰν τοῦ Ὀμήρου ! ὁποία ὑψηλὴ πηγὴ ἐμπνεύσεως ἐνὸς δράματος. — Καὶ ἡ ἐμπνευσις ἐκεῖνη διαρκεῖ γόνιμος, ζωηρὰ καθ' ἀπάσας τὰς σκηνὰς καὶ τὰς πράξεις. — Ὅποια δὲ ἐν γένει ἑλληνικωτάτῃ συναίσθησις καὶ ἀντίληψις τῶν πρὸς τὴν ἑλληνικὴν ἀρχαιότητα καθηκόντων ἀπαντᾶται ἐν τε τῷ προλόγῳ καὶ ἐν ᾧπαντι τῷ καλλιτεχνικῷ τοῦ Καβαλλόττη πονήματι. Ὁ ξένος ἐκεῖνος κατέχων πλὴν τῆς ἀρχαίας καὶ τὴν νεωτέραν ἡμῶν φιλολογίαν δὲν ἀγνοεῖ ὅτι τὴν ἀηδόνα τῆς παλαιᾶς Ἰωνίας διεδέξαντο κύκνοι νεώτεροι ἐν ἀθανάτοις ἄσαντες στίχοις τὸν μαρτυρικὸν βίον τῶν τελευταίων αἰώνων· κύκνοι ἀνώνυμοι, ἀλλὰ ἡ ψδὴ αὐτῶν οὐχ ἦττον ἐνδοξος τῆς Ὀμηρικῆς· οὐδεμία πόλις τολμᾷ νὰ φιλονεικῇ περὶ τῆς καταγωγῆς αὐτῶν, διότι πᾶσα φάραγξ, ἐν ἣ ἐτελέσθη ἐθνικὴ τις θυσία, πᾶσα ράχις βουνοῦ, ἀφ' ἧς ἠκούσθη φωνὴ ἀρρενωπῇ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀντιποιεῖται τοὺς ἀφανεῖς ἀοιδοὺς τῶν ἀρματωλικῶν καὶ χλεπτικῶν κλεῶν. Τί ἄρά γε θὰ ἔπραττεν ὁ Καβαλλόττης ἀκούων τινὸς βλασφημοῦντος εἰς τὴν μνήμην τῶν ἀοιδῶν τούτων τοῦ νεωτέρου ἡρωϊσμοῦ τῶν Ἑλλήνων; Θὰ ἠξίου νὰ γράψῃ τι, ἄρθρον πολιτικῆς ἐφημερίδος, ἡ δράμα; Θὰ ἠξίου καὶ δι' ἀγανακτήσεως νὰ τιμήσῃ τοὺς ἀναισθητοὺς τῆς δημοτικῆς ἡμῶν ποιήσεως ὕβρις; ἀγνοῶ, ἀλλὰ μᾶλλον πιστεύω ὅτι διάθεσις τις θὰ κατελάμβανεν αὐτόν ν' ἀναγνώσῃ τὸ εἰδύλλιον ἐκεῖνο ἐν ᾧ μετὰ